

הבחורה דהאידנא ביחוד כאלו המבקרות את "הממאטא" אינה זקוקה להדרכה כדי לדעת מה שלפני החתונה. אדרכה, יכול הוא לקבל מהן שיעור שלם בזה. * * *

איש בשורה אנכי היום, רבותי! נחמו להמו עמי, דברו על לב ירושלם ומאה-שערים וקראו אליה כי מלאה צבאה, כי בא שדכנה המודרני הפרטי. . .

רק לפני ימים מספר קרה הדבר: עברתי ברחוב יפו, כדרכי, וראיתי יהודי חרש הסובב ומחלק פתקאות לכל עוברי-דרך, ותהב פתקא גם לתודי. . .

קראתי ואורו עיני כמשי, כאלו נפלה הפתקא מן השמים: **"שדכן מודרני פרטי"** מת"א, מוציא לפועל כל מיני שדוכים "אינטליגנטיים", בא להשרתקע בעירנו ונמצא "כל יום מבקר ועד ערב" לפי "דרישת המזמין באופן פרטי וסודי", ומצודתה פרושה על כל הארץ.

ובכן, מול טוב, רבותי! תשמחנה ותגלגלה הבתולות הזקנות והעניות בנדוניא ועשירות ב"אינטליגנציה", וישישו בני מעיהם של הרווקים שהגיעו מזמן לפרקם. "איו כנזרים יהודים", אומר הפתגם היהודי בצדק. אינני שדכן ולא שדכן מודרני ואין עיני צרה חלילה בשדכן המומחה דגן, אבל יסלחנא לי אם אעיר באזני הערה קטנה ומעשית, כמה שראנ (סוף בעמוד ז')

בעולם החליטו, כנראה, יחד עם חלק הגון מ"ה-ציונים הכלליים", להזמין את וורונגף הגה. לא"ו — פחות הוצאות ויותר תוצאות...

רק הנמר הזקן כלימנסו בפריז, בהגיעו לגברות, יעצו לו ידידיו לפנות לד"ר וורונגף: Pas encore! — "עדיין!"

ענה מיד בן-השמונים ליועציו ומכלי השוב הרבה.

ואולם, כשם שנחזיק לנו מומחה לזה ע-דה, 'כן יש צורך יותר גדול אולי לתרופת הזהזסה, בשביל ראש הסוכנות שלנו, שהוא יותר מדי צעיר. . .

התרופה היחידה, לדעתי, היא שאם ישאר ארלוזורוב עוד שנה או שנתים בראש העניינים של הסוכנות היהודית, ממי לא יזקין...

והפתגם הצרפתי "בקשו את האשה" מתקיים ב"ה במלואו לא רק בפריז ההוללה כי אם גם וביחוד בארצנו הקדושה, והמודעה הכרנינה של "הממאטא" הרי תוכיח!

קראו נא בעתונים בשבוע זה: "מה צריכה לדעת כל בחורה לפני הנשאה לאיש?"

זהו ככתבו וכלשוני, נוסח הריסקלמה של התיאטרון הסטירי שלנו. מילא, מה לא עושה יהודי ומכש"כ בצוק העתים בשביל פרנסה? ואולם אל נא ישית ה"קונפרנסיה" החדש עלי הטאת אם אעיר לו הערה חשובה. קטנה?

חוסר נוח...

מעשה זה אינו הלילה ברותא, אלא מעשה שהיה אתמול עמו, היום עם אחר, ומחר גם עמכם. דעיקר מה שרציתי להגיד למודינו ולמחנכינו היא זה: שמעו-נא המורים! מעט פחות חשבון מעט פחות "התעמלות", ומעט יותר נימוס וד"א לתלמידים ולתלמידות...

ובעברי שלשם בצהרים, בערב השעה באב לפני אחת המסעדות שברחוב יפו, ראיתי אדם ידוע שישב ואכל בתיאבון את כל המאכלים, שהיניש לו המלצר זא"ז בוריונות.

עבר ילד עני, מ"מסכסכי" הנעלים, נגש אל הארון האוכל ומלמל בשפתו: — אני רעב, אדוני...

— בלך לך טבאן, הלא תראה כי גם אני רעב...

וארצנו הלא קראתם בודאי בשבוע זה בדא"ה ע"א הרושא הגדול והמפורסם (כל גדול ומפורסם נעשה אצלנו יהודי!) — ד"ר וורונגף, העוסק במלאכת ההזעה, כלומר שהוא מהפך זקנים בלים לבחורים נאים והזקים, ונשים זקנות לאחר יתן נפרדות ממנו, אומרות כשרה אמנו בשעתה: "אחרי בלותי היתה לי עדנו?"

ולא להנם נוסעים אליו בחופשת-הקיץ כמה חברים מ"כריה האשונים" בתיא ובירושלים כדי להחליף בה, ואולם לרגלי המשכר הקשה השוער

מה!" * * * — "איזו שעה?"

זוהי השאלה, שיצאה מפי שתי ילדות מזרחיות, האחת בת עשר והשניה בת 12 בערך. בעבר די אתמול ברחוב יפו על יד הקולנוע "ציון". — ילדות י, העירותי להן, עליכן לתגיד קודם, "שלום, אדוני!"

— "שלום אדוני!" אמרו שתיהן בבת-אחת, "ייטיב אדוני, כך אמרתי לפניך והן חוזרות אחרי מלה במלה, להגיד לנו מה השעה? ... הוצאתי את שעוני מכיסי והראיתי להן: לבחנן.

— "חצי ארבע", אומרות שתיהן. — לא, בנותי חצי ארבע הם שניס. צריך לומר: שלש וחצי...

— "שלש וחצי!", ענו שתיהן במסחלה ופנו ללכת.

קראתי אותן חזרה ואמרתי: — נו, והיכן ה"תודה"?

— "תודה!", הצחירו שתיהן יחדיו בצחוק ופנו ללכת.

אבל אני קראתי שוב חזרה: — ואיה ה"שלום אדוני"?

— "שלום אדוני!", קראו שתיהן מרחוק וברחו...

כלפי מאי ספרתי לכם כל זאת? — כלפי זה שאתם אומרים חנוך, או יותר נכון:

מה!" * * * — "איזו שעה?"

זוהי השאלה, שיצאה מפי שתי ילדות מזרחיות, האחת בת עשר והשניה בת 12 בערך. בעבר די אתמול ברחוב יפו על יד הקולנוע "ציון". — ילדות י, העירותי להן, עליכן לתגיד קודם, "שלום, אדוני!"

— "שלום אדוני!" אמרו שתיהן בבת-אחת, "ייטיב אדוני, כך אמרתי לפניך והן חוזרות אחרי מלה במלה, להגיד לנו מה השעה? ... הוצאתי את שעוני מכיסי והראיתי להן: לבחנן.

— "שלום אדוני!" אמרו שתיהן בבת-אחת, "ייטיב אדוני, כך אמרתי לפניך והן חוזרות אחרי מלה במלה, להגיד לנו מה השעה? ... הוצאתי את שעוני מכיסי והראיתי להן: לבחנן.

עבר ילד עני, מ"מסכסכי" הנעלים, נגש אל הארון האוכל ומלמל בשפתו: — אני רעב, אדוני...

— בלך לך טבאן, הלא תראה כי גם אני רעב...

קראתי אותן חזרה ואמרתי: — נו, והיכן ה"תודה"?

— "תודה!", הצחירו שתיהן יחדיו בצחוק ופנו ללכת.

אבל אני קראתי שוב חזרה: — ואיה ה"שלום אדוני"?

— "שלום אדוני!", קראו שתיהן מרחוק וברחו...

כלפי מאי ספרתי לכם כל זאת? — כלפי זה שאתם אומרים חנוך, או יותר נכון:

מה!" * * * — "איזו שעה?"

זוהי השאלה, שיצאה מפי שתי ילדות מזרחיות, האחת בת עשר והשניה בת 12 בערך. בעבר די אתמול ברחוב יפו על יד הקולנוע "ציון". — ילדות י, העירותי להן, עליכן לתגיד קודם, "שלום, אדוני!"

— "שלום אדוני!" אמרו שתיהן בבת-אחת, "ייטיב אדוני, כך אמרתי לפניך והן חוזרות אחרי מלה במלה, להגיד לנו מה השעה? ... הוצאתי את שעוני מכיסי והראיתי להן: לבחנן.

עבר ילד עני, מ"מסכסכי" הנעלים, נגש אל הארון האוכל ומלמל בשפתו: — אני רעב, אדוני...

— בלך לך טבאן, הלא תראה כי גם אני רעב...

קראתי אותן חזרה ואמרתי: — נו, והיכן ה"תודה"?

— "תודה!", הצחירו שתיהן יחדיו בצחוק ופנו ללכת.

אבל אני קראתי שוב חזרה: — ואיה ה"שלום אדוני"?

— "שלום אדוני!", קראו שתיהן מרחוק וברחו...

כלפי מאי ספרתי לכם כל זאת? — כלפי זה שאתם אומרים חנוך, או יותר נכון:

ובשבוע זה בקרתי בבית ידידי הטוב, שאשתו נסעה להחלים מחליה בבית-ההבראה, ולו ילדה נחמדה, כבת עשר או שתים-עשרה מתל-מידות בית הספר. — מחר בשעה 5 אחה"צ, אומר האב לבתו, נלך לבקר את אמא. — לא אוכל, ענתה הילדה, מחר בשעה 5 יש לנו התעמלות... — כן, אבל אמא רוצה לראותך? .. הן זוי שמונה ימים שלא ראית את אמא... היא בטח מתגעגעת. — כן, אבל אני מוכרחה ללכת להתי-עמלות! הגברת הצרונית אמרה... "כן, אבל, כן...", בקיצור: הילדה התחילה בוכה בדמעות: "אני מוכרחה ללכת! הגברת הצרונית אמרה..."

Was schert mich Weib,
Was schert mich Kind?
— — — — —
Der Kaiser, der Kaiser gefangen!
(מה לי אשה ומה לי ילד? הקיסר (נפוליון) בשביה!)

"מה לי אבא, מה לי אמא?
"הפגי הצרונית אמרה ויהי

אנהו הפקיד מחנות החשמל שעל יד המגדש הרוסי בעירנו נטל בשבוע זה את שופר התלי פון בידו וורש את המספר 520. — "הזהו המשרד של מערכת "דבר" ? — "כן... מדבר...", ענה הקול השני מתוך התליפון, "מה יש?" — "בבקשה", אומר הפקיד-החשמלי, לפרסם בכרוניקה שלכם מיום מחר את הידיעה על ההסכם, שנחתם ע"י כל החנויות לצרכי חשמל לסגר בכל יום בשעה 7 בערב..."

— "כמה עלים ישנם בכל הזו-נויות האלה?", שואל הקול מאותו "דבר". — "מה חשוב כמה פועלים?", — שאל הפקיד כמחושמל. — יש גם פועלים, גם פקידים וגם בעלי בתיב... אין לי סטטיסטיקה..."

— "אבל לנו חשוב דוקא לדעת כמה פועלים ישנם בכל העסק הזה" — טרטר הקול מתוך המספר 520.

השיחה נפסקה באמצע. והדבר מובן מאליו, אומר לי אותו הפקיד במרירות, מה איכפת ל"דבר" אם בעלי הבתים הבורגנים ימשיש יעבדו בחנויות התיקם עד שתים אחר הצות? העיקר הוא לדעת "כמה פועלים"?

* * *